

מסורת הש"ס

אף על פי פרק חמישי כתובות

נח.

עין משפט
נר מצוה

מה א מ"י פ"ב מה' א
אבות הלל יג:

תוספות ר"ד

התם דוכתא מייחור לה. פ"י מאחר שהיה זן איהת חסיד מציאה מביח אביה ומייחור לה מקום שלא תפסיד מונויות. פ"י כי היכי דלא ליבול אינש ביהדא ר"ט אפר וכו' אפר אכיו מחלוקת בבב כהן לכהן אבל בת ישראל לכהן דברי הכל מחצה חולין ומחצה חרומה פ"י בת כהן אם הטמא יחליף לה אביה חולין בתרומה וזויה לה ולא תפסיד למוסרה לכהנים בכול ולקנות חולין בייקר אבל בת ישראל לכהן אין מי שיחליף לה ותפסיד למוסרה לה בכול הלכך נותנים לה מחצה חולין ואמר אביי מחלוקת בארומה פ"י וכתב כהן. אבל בגושה ר"ה מחצה חולין ומחצה חרומה: היכא אינו מאכיל בתרומה פ"י קנין כספו אמר רחמנא והאי קנין דאחיו הוא פ"י והלכך אין לו כל להאכילה בגיט אך אם אכלה בחיי הבעל אוכלת דרבס במקום בעל קאי ומכא בעל קאכלה: או כלם וכו' השתא כלם בפני הבעל חזין מיום א"י אמרת לא אכלה כלן בפני היבם דע"י אין לה לאכול דלא קנינו הוא לא מיבעיא וזאציל זו קמי: זו משנה ראשונה וכו'. תניא בתוספתא ולא היבמה עד שתבעל. פ"י ורבנן שאמרו הגיע זמן ולא נשאו שהיא אוכלת בתרומה הוא משנה ראשונה אבל ב"ד של אחריהם אמרו אין האשה אוכלת בתרומה עד שתבנס לחופה וכן היבמה עד שתבעל ואע"ג דאכלה בחיי בעלה פ"ט אפר עילא ואיתמא ר"ש ב"י משום

קוביוסוטוס. גונב נפשות. פירש בקונטרס גונב נפשות ולא משמע הכי בפרק קמא דכתובות (דף ה. וס) שדקא אמר ליה קיסר לרבן גמליאל משה רבכם גנב היה או קוביוסוטוס היה או שאינו נקי בחשבוניות היה והתם אמנון קאי דאשליה ראשונה דכנלן של לויס אמה מולא כ"ו ככר השינו ועוד דהגינו מפרש בקונטרס דרובם הכי איתנהו ואין נראה שיהיו רוב העבדים גונבי נפשות ונראה כפירוש רבינו מנחם דמפרש קוביוסוטוס משחק בקוביא והא דאמר (מילין דף 65:) ויחמר שלחני כי עלה השמר אמר ליה יעקב וי גנב אמה או קוביוסוטוס אמה שאתה ממכירא מן השמר לפירוש הקונטרס אחי שפיר ולפירוש רבינו מנחם נמי י"ל שדך משחקין בקוביא שטנין בזה ודרכן להטמין מזני אדם: **הנהו קאא** אית דהו. פירש בקונטרס וסבר וקבל וקשה לר"ם דכרס המוכר פירות מוויין או מוכתב למלכות אומר לו הכי שלך לפניך ועוד אמרין בפרק האומנין (כ"ח דף פ. וס) שפחה זו שוטה היא נכפית היא כ"ו הרי זה מקח טעות אם כן בנך מומי נישום לסימפון ומפרימ קלף אית לכו וללא שכימי ולא מיישין ככו לסימפון כיון דלא שכימי והנהו נמי דפרק האומנין לא שכימי והא דאמרין בפרק המגשר (גטין דף פו. וס) דלחקין רב יהודה בשטרל דעבדי עבדא דן מולא לעבדות ופטיר ופטיר מן ערורי מלכא ומלכא לא משום שהיה לרין להמנות דכ"י דנכתמא נמי הו מקח טעות אלא משום שופרא דשטרל ורבינו אליהו היה מקיים פירוש הקונטרס דהיכא דקיבל המוכר מעות אמרי מדלא בך הלוקח קודם נתינת מעות הני מומין דאית להו קלף א"כ סבר וקיבל והא דאומר לו הרי שלך לפניך מיייר קודם שנתן הלוקח מעות וקלם משמע כן בפרק המוכר פירות

(כ"ג דף 33:) דפרין (י"ס) הגיעו לאו משום דרובא הכי איתנהו וס"מ דאלינן בחר רובא ומאי פריך דלמא קמילא מחבירו עליו הראיה אלמא מיייר שהלוקח מוחזק: **אמרי** ב"ד בפני הבעל חזין מיום אחד אינה אוכלת. פירש בקונטרס דהוא הדין אפילו כולם בפני הבעל לא אכלה משמח דקנין כספו פקע ליה אלא דאי כולן בפני הבעל הוה אכלה מיהא בחיי ולר"ם נראה דרך דרשא דדרשא בגמרא קנין כספו אמר רחמנא והאי קנין דאחיו הוא אשכחא בעלמא הוא דמדאורייתא מילא אכלה ולפי משנה ראשונה היכא דאכלה בחיי הבעל אוכלת נמי בויקא היכא מדקמי ואפי' כולם בפני הבעל חזין מיום אחד משמע הא כולן בפני הבעל אוכלת ועוד דתנן בפרקין בסדר משנת ירושלמי הגיע זמן ולא נשאו או שמתו בעליהן אוכלות משלו ואוכלות בתרומה משמע כשמתו בעליהן שהינם מאכלין בלא זיהא דומיא דהגעט זמן דמיייר בלא נשאו דאי אחר זיהא פשיטא דאשמו גמריה היא ועוד מביא ראייה מדתניא בתוספתא זו משנה ראשונה רבנן אמרו אין האשה אוכלת בתרומה עד שתבנס לחופה ולא היבמה עד שתבעל. פ"י ורבנן שאמרו הגיע זמן ולא נשאו שהיא אוכלת בתרומה הוא משנה ראשונה אבל ב"ד של אחריהם אמרו אין האשה אוכלת בתרומה עד שתבנס לחופה וכן היבמה עד שתבעל ואע"ג דאכלה בחיי בעלה פ"ט אפר עילא ואיתמא ר"ש ב"י משום

קוביוסוטוס. גונב נפשות. הגיעו. ללוקח ואין המקח בטל. וברייאא היא כ"ב צ"ב המוכר פירות המוכר עד לחיורו וגמלא גנב או קוביוסוטוס הגיעו שקמתן גנבים הן: **לפטים מוויין.** אין דרכו בכך: **מוכתב למלכות.** חטא למלכות עד שזוה לגזור עליו שיהרגו כל מולא: **קלף אים לסו.** וסבר וקביל: **קבל מפר והלך.** קיבל עליו בעל אה המומין לסימפון ליכא למיחש לשמא חשקה לאחיה ולאחיה איכא למיחש: **מפר.** האב לשלוחי דבעל או שהלכו שלוחי האב עם שלוחי הבעל ליכא למיחש שמא חשקה לאחיה ולאחיה דהא לימנהו גבה ויאיכא למיחש לסימפון: נת כהן בקיאה היא בשמירת תרומה ולמוכרה ימי טומאתה. נת ישראל אינה בקיאה בכך: **בארומה.** ונת כהן דהואיל והיא בנית אביה טרם אביה למכור תרומה בחולין לימי טומאה לפי שזא רגיל בכך: **אכל נשואה.** שנתן לה בעלה מונוות בניתה כגון משרה אשמו על ידי שלש דתנן במתניתין (לקמן דף סד:) **מלס חולין.** לפי שכל כדורה נת מלך פנימיה ואחיה ואחיה אין אלה שיתסקין בנכריה: **רבי יהודה אומר נותנין לה הכל** **תרומה כו'.** בין רבי יהודה לרבי טרפון איכא דאילו ר"י טרפון סבר נותנין לה תרומה כדי מונוותיה ואפי' שם נכריה לחולין ונאה למכור תרומה אין דמי תרומה מגיעין ליקח כהן חולין שהרי יקרים הם מן התרומה שהכל קופצים עליהן ולרבי יהודה נותנין לה תרומה כשעור שם באת ליקח מחלה חולין לא תפחות מן דמי מחלה חולין אלא טורח מכירה מטל עליה למכור לתת תחת חולין: **נוספין** **לפ תרומה כפלים בחולין.** קסבר לא מטרחקין לה למכרה כשזיהא אלא נותן לה תרומה הרבה כדי שתתנהו בול ותמלא לוקחין הרבה: איכא **בינייהו טירא.** בין רבי יהודה לרבן שמעון: והאי קנין אחיו הוא. וכו' מיית ליה פקע ליה קנינו אכל כנסה ובהנאות קראה אשמו דכתיב (דברים טו) ולקחה לו לאשה (דקנייה צביאה וכו' היכי דקידושי צביאה מאכלין בארומה דליתקוש הויות להדדי כך מאכלין ביניהם: **השפא בפני הבעל.** חזן מיום אחד אמרת לא אכלה כולם בפני היבם דעל ידו אין לה לאכול דלאו קנינו היא מיבעיא ליה למימר דלא אכלה: **קמייסא.** משנה ראשונה שאוסרת משעת אירוסין שהתורה החירתה והס גזר עד שיגיע זמן לא גזר מפני סימפון אלא שמה חשקה הליך משנתחייב לוונה דמייחד לה דוכתא וליכא למיחש לשמא חשקה שריו: **ובפריסא.** משנה אחרונה שחזר וגזר עד שתבנס לחופה חשו לסימפון: אלא

משלו ואוכלות בתרומה משמע כשמתו בעליהן שהינם מאכלין בלא זיהא דומיא דהגעט זמן דמיייר בלא נשאו דאי אחר זיהא פשיטא דאשמו גמריה היא ועוד מביא ראייה מדתניא בתוספתא זו משנה ראשונה רבנן אמרו אין האשה אוכלת בתרומה עד שתבנס לחופה ולא היבמה עד שתבעל. פ"י ורבנן שאמרו הגיע זמן ולא נשאו שהיא אוכלת בתרומה הוא משנה ראשונה אבל ב"ד של אחריהם אמרו אין האשה אוכלת בתרומה עד שתבנס לחופה וכן היבמה עד שתבעל ואע"ג דאכלה בחיי בעלה פ"ט אפר עילא ואיתמא ר"ש ב"י משום

משלו ואוכלות בתרומה משמע כשמתו בעליהן שהינם מאכלין בלא זיהא דומיא דהגעט זמן דמיייר בלא נשאו דאי אחר זיהא פשיטא דאשמו גמריה היא ועוד מביא ראייה מדתניא בתוספתא זו משנה ראשונה רבנן אמרו אין האשה אוכלת בתרומה עד שתבנס לחופה ולא היבמה עד שתבעל. פ"י ורבנן שאמרו הגיע זמן ולא נשאו שהיא אוכלת בתרומה הוא משנה ראשונה אבל ב"ד של אחריהם אמרו אין האשה אוכלת בתרומה עד שתבנס לחופה וכן היבמה עד שתבעל ואע"ג דאכלה בחיי בעלה פ"ט אפר עילא ואיתמא ר"ש ב"י משום

